

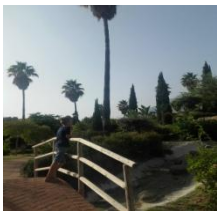

Був звичайний осінній вечір. За віконцем дощило, і вітер стукотів гілками по шибках. Я з сестричкою вже вдягнули теплі піжами й пішли побажати батькам доброї ночі. Тато традиційно додивлявся вечірні новини, а мама переглядала повідомлення в ноутбучі. Обіймаючи матусю, помітив на екрані фото хлопчика на фоні екзотичної природи: стрункі пальми намагалися дістатися неба, апельсинові й оливкові гаї, а від яскравих незвичних квітів аж рябіло в очах; на гілках гранату сиділа ціла зграйка зелених папужок, а десь там, вдалині, над гладдю океану, височіли скелясті гори.... От тільки погляд у хлопчика з світлини був такий тужливий...

- Яка краса!!! Це просто рай якийсь!!! - не стримавшись, вигукнув я. - Тільки чому в цього хлопчини такий сумний погляд?

- Він дуже тужить за бабусею й дідусем, які залишилися в Україні, - відповіла мама й розповіла, що це Миколка - син її друзів, які кілька років тому мігрували до далекої країни, де усе інакше, ніж удома: там завжди літо й навіть земля має оранжево-червонястий колір.

Довго я не міг заснути, закутавшись в ковдру, дивився на мряку за шибками й мріяв про далеку, яскраву країну, в якій ніколи немає зими. Теплі думки накликали сон...

...Прокинувся на березі океану, а наді мною височіли пальми.

"Невже моя мрія збулася?!!"- зрадів я. Сонце добряче припікало й було таким сліпучо-яскравим, що хотілося скоріше зануритися в пінисті хвилі, що набігали на піщаний берег. Але не встиг забігти й по коліна, як дзигною вилетів назад, бо океанічна вода була надзвичайно холодною. Не було іншого варіанту, як сховатися від палючого сонця в затінку екзотичних дерев.

Довго я бродив тими гаями, дивувася небаченій раніше красі, куштував манго й авокадо, які висіли над головою, і відбивався від зграйки надокучливих папужок, які намагалися вихопити у мене з рук шматочки фруктів. День минав не так швидко, як вдома, а спека не спадала. Коли сонце заховалося за скелі, я вирішив знову вийти до океану і подихати вечірнім освіжаючим бризом. На піщаному пляжі гралися діти. Вони мали дуже засмаглу шкіру й говорили швидко, невідомою мені мовою. Я вирішив приєднатися до галасливого гурту, і дітвора з радістю прийняла мене. От тільки розповісти про себе і свою країну не зміг нічого, бо ніхто не розумів моєї мови. Згодом нових друзів покликав дідусь, і вони, радісно щось обговорюючи, почимчикували додому.

Дивився їм услід, і мені стало сумно. А що зараз робить мій дідусь? Мабуть, переймається, де я зник? Ми мали з ним сьогодні йти в ліс по гриби. А моя сестричка? Я обіцяв її покатати на велосипеді! А як там бабуся, мама з татом?

Спершись на стовбур пальми та слухаючи шум хвиль під вечірнім, але таким нерідним небом, згадав, які то зорі у нас на Різдво! А як сніг блищить у місячному сяйві? Як я з друзями каталися вдень на санчатах, а ввечері поспішаємо в коляду. Як до бабусиної хати приїздить наша велика родина, і ми усі сидимо за великим столом, а дідусь розповідає різні кумедні історії.

І яке літо у нас: вишні під хатою достигають, а у ставку така тепла водичка... Як же я сумую за домом! І як хочу сказати мамі: "Доброї ночі!" Отак зі сльозами на очах засинав у далекій країні...

.....Мене розбудив дзвінкий щебет молодшої сестрички, яка намагалася стягнути з мене ковдру:

- Вітьку, прокидайся, сонько! Дідусь прийшов з великим кошиком для грибів!

- Дідусь? То я вдома?! А це був лише сон!

Ніколи раніше так швидко не прокидався! Похапцем одягнувшись і випивши склянку молока, я вже хотів вибігти за поріг, але в якусь мить обернувся, підбіг до матусі, яка завжди проводжала мене, міцно-міцно обійняв її й прошепотів: " Знаєш, мамо, рай не в далекій теплій країні. Рай - це коли всі ті, кого люблю, збираються за великим столом у бабусі".

...Ми вийшли з дідусем на дорогу й почимчикували на тихе полювання до лісу. На обрії з'явилися перші лагідні промені сонця, долиною стелився туман, в якому дрімали копиці ще не занесеного до стодоли сіна, рідні схили майоріли осінніми фарбами, а під ногами, в дощових калюжах, відбивалося світанкове небо. Я вдихав свіже повітря на повні груди й тішився тим, що живу в рідному селі, на рідній землі, у своїй країні. А що може бути кращим за це?

Департамент освіти і науки Чернівецької облдержадміністрації
Інститут післядипломної педагогічної освіти Чернівецької області
Відділ освіти, сім'ї, молоді та спорту Сторожинецької райдержадміністрації
Районний методичний кабінет

/ Всеукраїнський літературно-мистецький конкурс
«Я гордий тим, що українець зроду» /

Мій маленький рай...

(Номінація «Проза»)

Виконав:

**Воробець Віктор Андрійович,
25.05.2008р.(10 років) учень 5 класу
Спаського навчально-виховного комплексу
Сторожинецького району
Чернівецької області**

Учитель:

**Воробець Юлія Іванівна,
учитель української мови і літератури**

Віктор Воробець

Мій маленький рай...

Чому ми завжди думаємо, що за кордоном краще? Шукаємо раю, а потрапляємо в пекло... Недарма народна мудрість вчить: 'Добре там, де нас нема!'.

Сповідь 10-річного хлопчика, який мріяв виїхати, але одного дня все змінилося!!! Що ж цьому сприяло? Цікаво? Тож перегорни сторінку і все дізнаєшся!